

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 466/2021-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], za ktorú koná advokát a konateľ [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24 S 59/2018-326 z 29. novembra 2018 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Sžk 14/2019 z 20. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. augusta 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 24 S 59/2018-326 z 29. novembra 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Sžk 14/2019 z 20. mája 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“; spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“). Sťažovateľka zároveň navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej finančné zadost'učinenie vo výške 15 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 6. februára 2017 mestu Žiar nad Hronom ako príslušnému stavebnému úradu (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby „*Malá vodná elektráreň Žiar nad Hronom, r. km 130,113*“. Rozhodnutím č. 1933/2017;O:20156/2017 z 23. augusta 2017 (ďalej len „rozhodnutie o umiestnení stavby“) prvostupňový správny orgán rozhodol o umiestnení tejto stavby ako líniovej stavby so špecifikovanými parametrami a podmienkami presne určenými v správnom rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutiu podali šiesti účastníci správneho konania odvolania, o ktorých rozhodol Okresný úrad Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej len „nadriadený správny orgán“) rozhodnutím č. OU-BB-OVBP2-2018/006718-3,TS z 8. februára 2018 (ďalej len „rozhodnutie o odvolaní“), ktorým zamietol odvolania účastníkov konania a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o umiestnení stavby.

3. Časť účastníkov konania neúspešných v odvolaní (piati zo šiestich) podala na krajskom súde správnu žalobu proti nadriadenému správneho orgánu za účasti sťažovateľky a ďalších zúčastnených osôb, ktorou sa domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia nadriadeného správneho orgánu o odvolaní.

3.1. Krajský súd napadnutým rozsudkom z 29. novembra 2018 rozhodnutia správnych orgánov, t. j. rozhodnutie nadriadeného správneho orgánu o odvolaní a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o umiestnení stavby, zrušil a vec vrátil prvostupňovému správneho orgánu na ďalšie konanie, žalobcom priznal plnú náhradu trov konania a ďalším účastníkom konania ich náhradu nepriznal.

3.2. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 20. mája 2020 kasačnú sťažnosť nadriadeného správneho orgánu a kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol, žalobcom priznal úplnú náhradu trov kasačného konania a ostatným účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznal.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti pomerne rozsiahlo poukazuje na jednotlivé závery, ku ktorým dospeli všeobecné súdy v rámci odôvodnení napadnutých rozhodnutí (strany 5 až 11 odôvodnenia ústavnej sťažnosti). So závermi napadnutých rozhodnutí polemizuje a uvádza argumenty, prečo „*rozhodnutie o umiestnení stavby, ako aj rozhodnutie o odvolaní boli vydané v súlade s príslušnými všeobecne záväznými predpismi a nevykazujú vady, pre ktoré by bolo nevyhnutné ich zrušiť.*“.

5. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka zhrnula situáciu, v ktorej sa nachádza, a to konštatovaním, že aj za jej plne poskytnutej súčinnosti bez toho, aby jej ktorýkoľvek správny orgán vytkol nejakú chybu v postupe, sa po „*takmer piatich rokoch, čo začal získavať vyjadrenia a stanoviská a po troch rokoch od podania žiadosti o vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby ocitol v situácii, že nemá ani len prvostupňové rozhodnutie. To už priamo ohrozuje jeho hospodársku existenciu. Tak správny, ako aj kasačný súd výrazne arbitrárnym spôsobom pri svojom rozhodovaní vybočili z medzí zákona, pričom preskúmavali rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorý môže robiť len to, čo mu zákon ukladá nie z hľadiska jeho súladu so zákonom, ale z pohľadu hypotetických úvah, ktoré v ňom oporu vôbec nemajú. Pokiaľ sa správny a kasačný súd odvolávajú na všeobecné ustanovenia smerníc Európskeho parlamentu a Rady,*

tak tieto zrušené rozhodnutia uvedené princípy nijako neporušujú. Nie je nijaký náznak, že by uvedené smernice neboli implementované správne a že by prechodné ustanovenia zákona NR SR č. 24/2006 o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ktoré v danom prípade boli použité, boli s nimi v rozpore. Účastník konania, v ktorom o jeho právach a povinnostiach rozhodujú orgány verejnej moci, pokiaľ splní všetky podmienky vyžadované zákonom a dotknutými orgánmi, má legitímne právo očakávať, že jeho žiadosti orgán verejnej moci vyhovie.“.

6. Sťažovateľka poukázala aj na to, že „*dĺžkou konania na správnom a kasačnom súde bolo zároveň porušené právo sťažovateľa na konanie bez zbytočných prieťahov, keďže každé konanie trvalo neprimerane dlhú dobu. Vzhľadom na to, že sa jedná o správne konanie a vzhľadom na dĺžku celého procesu bolo legitímne očakávanie, že súdy poskytnú sťažovateľovi ochranu bez zbytočných prieťahov.“.*

7. Priznanie finančného zadost'učinenia odôvodnila sťažovateľka tým, že „*len samotné konštatovanie porušenia vyššie namietanych práv nie je dostatočným zadost'učinením v stave právnej neistoty, v ktorom sa v dôsledku nezákonne vydaného rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj predchádzajúceho súdneho konania sťažovateľ nachádza. Tým, že došlo k závažnému zásahu do práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces a do majetku sťažovateľa, keďže mu bolo zamedzené vybudovať stavbu, do ktorej investoval nemalé finančné prostriedky, sťažovateľovi bolo znemožnené efektívne chrániť a uplatňovať svoje práva a právom chránené záujmy.“.*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení v petite ústavnej sťažnosti označených práv napadnutými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu, s ktorých závermi nesúhlasí a vytýka im, že sú arbitrárne a ústavne nekonformné.

9. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

10. Z ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike (princíp subsidiarity) vyplýva, že ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu:

12. Pokiaľ ide o sťažovateľkou napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, ktorých porušenie je namiatané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

13. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01, III. ÚS 336/2015, III. ÚS 248/2018).

14. Sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania ústavnou sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu, a to využitím v rozhodnom čase jej Správnym súdnym poriadkom priznaného opravného prostriedku (kasačnej sťažnosti), ktorý, ako to aj z podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, napokon aj využila. Podľa ústavného súdu kasačná sťažnosť predstavuje v okolnostiach danej veci účinný právny prostriedok, prostredníctvom ktorého bol následne najvyšší súd povinný vecne preskúmať napadnutý rozsudok krajského súdu, o čom svedčí aj skutočnosť, že najvyšší súd rozhodol meritórne, pretože kasačnú sťažnosť zamietol. V týchto okolnostiach je nepochybne naplnená ústavná podmienka pre aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, čo ústavnému súde „odníma“ právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru, ku ktorých porušeniu malo dôjsť napadnutým rozsudkom krajského súdu, keďže o kasačnej sťažnosti sťažovateľky proti nemu bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd.

15. Na základe uvedeného preto ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde existenciu procesnej prekážky, ktorá bráni prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, a to nedostatok právomoci ústavného súdu.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

16. Ústavný súd na úvod konštatuje, že podanie sťažovateľky je ústavnou sťažnosťou v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde. Ústavný súd v rámci prípravy na predbežné prerokovanie zameranej na splnenie zákonom ustanovených podmienok konania pred ústavným súdom zistil, že ústavnú sťažnosť podala oprávnená osoba – sťažovateľka ako účastníčka správneho súdneho konania (§ 122 zákona o ústavnom súde) v zákonnej lehote (§ 124 zákona o ústavnom súde) a návrh je prípustný (§ 55 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľka je v konaní zastúpená advokátom (§ 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde) na základe predloženého plnomocenstva výslovne udeleného na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd zistil, že ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všetky všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), ale neobsahuje všetky osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123 zákona o ústavnom súde).

17. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

18. V tejto časti ústavnej sťažnosti chýbajú akékoľvek právne a skutkové dôvody v podobe relevantnej ústavnoprávnej argumentácie týkajúcej sa porušenia práv sťažovateľky. Jej argumentáciu možno zhrnúť tak, že napadnutý rozsudok „*vykazuje také známky arbitrárnosti, že zasahuje do práv sťažovateľa ústavne nekonformným a neakceptovateľným spôsobom.*“. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je podstatnou (osobitnou) náležitosťou ústavnej sťažnosti a od jeho kvality sa v podstate odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu. Dôvody ústavnej sťažnosti by mali byť prispôbené namietaným porušeniam základných práv alebo slobôd. V danom prípade je sťažovateľka zastúpená advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom, no napriek tomu zákonná náležitosť ústavnej sťažnosti absentuje.

19. Následkom uvedeného nedostatku zostala ústavná sťažnosť sťažovateľky v rovine vyjadrenia nespokojnosti s rozhodnutiami všeobecných súdov a polemizovania s ich závermi (strany 11 až 16 odôvodnenia ústavnej sťažnosti). Uvedené by ústavný súd aj v prípade, že by neodmietol podanie pre nedostatok náležitostí, viedlo pri zameraní sa na úroveň odôvodnenia rozhodnutia nutne k záveru, že ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Prakticky sa sťažovateľka ústavnou sťažnosťou domáha ďalšieho preskúmania správnosti rozhodnutia krajského súdu, ktoré pritom už bolo predmetom prieskumu aj zo strany kasačného súdu. Predložená sťažnostná argumentácia sťažovateľky však nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Účelom konania pred ústavným súdom je totiž ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov.

19.1. Zároveň je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že napadnutým rozsudkom najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu z 29. novembra 2018, ktorým došlo k zrušeniu rozhodnutí správnych orgánov (rozhodnutia nadriadeného správneho orgánu o odvolaní a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o umiestnení stavby) a vráteniu veci prvostupňovému správneému orgánu na ďalšie konanie, čo umožňuje sťažovateľke dovolať sa ochrany svojich práv v ďalšom konaní pred prvostupňovým správnym orgánom s využitím vhodných procesných prostriedkov vrátane opravných prostriedkov, resp. prostriedkov nápravy, a to aj prípadne prostredníctvom správnej žaloby podanej proti právoplatnému rozhodnutiu správneho orgánu vydanému v novom konaní. Ústavný súd za danej situácie, pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, že základné práva na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) sú „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, pripomína, že podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde by prichádzalo do úvahy aj odmietnutie ústavnej sťažnosti ako neprípustnej.

20. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

21. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok podstatnej zákonom predpísanej náležitosti ustanovenej v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 241/2013, III. ÚS 313/2016). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľky v tejto časti nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám (absencia konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu jej základných práv a slobôd), čo viedlo ústavný súd k jej odmietnutiu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

22. Ústavný súd podotýka, že sťažovateľka napadnutý rozsudok najvyššieho súdu č. k. 6 Sžk 14/2019 z 20. mája 2020 ani nepriložila ako prílohu k svojej ústavnej sťažnosti, a to napriek zneniu § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd už sťažovateľku nevyzýval na doplnenie napadnutého rozsudku ako prílohy ústavnej sťažnosti, pretože nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa v tomto prípade netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale aj esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti (absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti – vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu) a samotné fyzické doplnenie predmetného rozsudku by preto už v tomto prípade nemalo žiadny význam.

23. Predmetom ústavnej sťažnosti je aj námietka porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutými rozhodnutiami a postupom krajského súdu, ako aj súdu najvyššieho (petit ústavnej sťažnosti), a to konštatovaním, že *„dĺžkou konania na správnom a kasačnom súde bolo zároveň porušené právo sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietáhov, keďže každé konanie trvalo neprimerane dlhú dobu.“*

24. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05). Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

25. Vec sťažovateľky bola v čase podania tejto ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (31. augusta 2020) právoplatne skončená, a to napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu z 20. mája 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť 23. júla 2020. Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť v čase, keď bolo konanie pred všeobecnými súdmi o podanej správnej žalobe právoplatne skončené napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, a teda právna neistota sťažovateľky v rámci prieskumu vykonaného správnymi súdmi bola v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu odstránená. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti v rámci predbežného prerokovania podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu